

št. 5 - ul. Cunicoli 3, pritišče;
Zavetišče «A, Aport» - soba

Še ena resolucija...

...da bo Titova protisovjetska klika razkrinkana tudi na književni fronti, tako da bodo razkrinkani tisti jugoslovanski pisatelji, ki podpirajo njeno izdajstvo mednarodnega delavskega gibanja.

(Iz 6. točke resolucije Zveze bolgarskih pisateljev)

Pravijo: podkuj zaja kolikor hočeš, na svatbi ga vendarle ne boš jahal ko konja; tepi ga kakor voja v zemljo, z njim spomladi ne boš oral.

In vendar... So ljudje, ki mislijo, da zadostuje zaključiti za nami: oho, izdajalec! pa bomo osramočeni brzi zavilni hlače ter zelo pošteno in zelo urno stekli čez cesto naravnost v — imperialistični tabor. In sicer ne zato, ker bi nas tja vlekle. Ateistični bog nas varuj takšnih zahrbtnih misli! Ne, marveč kar tako, iz gole krščanske želje, da bi ne razsrdili močnih in stevilnih. Kdo in kaj smo namreč mi? Peščica. Šestnajst milijonov revežev. Se juhe jim ne bi zabellili, čeprav bi se kuhali vsi, kolikor nas je, v enem loncu. Pa tudi tedaj, v primeru kuhinje, bi morali hvaleno klepetati. Tudi tedaj, mislijo, bi morali pesmi v božjo slavo potrojiti. Se več, če bi kuhar samo pomislil: oženj je treba razpahiati ali, [soli je treba natrestiti, bi bila naša dolžnost, kar tako, kuhani in nedokuhani, ponižno skokiti k njemu in zaklicati: da, tako je! samo izvoli nam razpahiati ogenj! ali: da, tako je! kar nasuj nam soli pod rep!].

In vendar... Kar nekam zdi se mi, da so v Jugoslaviji izginili ljudje tega jobovskega kova, ki tudi v nesreči boga hvalijo. Morda so bili kdaj, a zdaj jih ni. Izginili so bili bratci klečajočih kolen, pripravljeni priznati grehe, ki jih niso storili, in upognjenih tlakov z rokami na prsih navdušenom ponavljati pod udarci: «Hvala ti, gospod! Tako je, kakor misliš ti!» Zdi se mi, morda pa se motim, toda zdi se mi, da takšno mazo-histično zadovoljstvo človeku sploh ne pristoji, nam pa je vse-kakor popolnoma tuje.

In vendar... Kar nekam zdi se mi, da so v Jugoslaviji izginili ljudje tega jobovskega kova, ki tudi v nesreči boga hvalijo. Morda so bili kdaj, a zdaj jih ni. Izginili so bili bratci klečajočih kolen, pripravljeni priznati grehe, ki jih niso storili, in upognjenih tlakov z rokami na prsih navdušenom ponavljati pod udarci: «Hvala ti, gospod! Tako je, kakor misliš ti!» Zdi se mi, morda pa se motim, toda zdi se mi, da takšno mazo-histično zadovoljstvo človeku sploh ne pristoji, nam pa je vse-kakor popolnoma tuje.

In vendar... Kar nekam zdi se mi, da so v Jugoslaviji izginili ljudje tega jobovskega kova, ki tudi v nesreči boga hvalijo. Morda so bili kdaj, a zdaj jih ni. Izginili so bili bratci klečajočih kolen, pripravljeni priznati grehe, ki jih niso storili, in upognjenih tlakov z rokami na prsih navdušenom ponavljati pod udarci: «Hvala ti, gospod! Tako je, kakor misliš ti!» Zdi se mi, morda pa se motim, toda zdi se mi, da takšno mazo-histično zadovoljstvo človeku sploh ne pristoji, nam pa je vse-kakor popolnoma tuje.

In vendar... Kar nekam zdi se mi, da so v Jugoslaviji izginili ljudje tega jobovskega kova, ki tudi v nesreči boga hvalijo. Morda so bili kdaj, a zdaj jih ni. Izginili so bili bratci klečajočih kolen, pripravljeni priznati grehe, ki jih niso storili, in upognjenih tlakov z rokami na prsih navdušenom ponavljati pod udarci: «Hvala ti, gospod! Tako je, kakor misliš ti!» Zdi se mi, morda pa se motim, toda zdi se mi, da takšno mazo-histično zadovoljstvo človeku sploh ne pristoji, nam pa je vse-kakor popolnoma tuje.

In vendar... Kar nekam zdi se mi, da so v Jugoslaviji izginili ljudje tega jobovskega kova, ki tudi v nesreči boga hvalijo. Morda so bili kdaj, a zdaj jih ni. Izginili so bili bratci klečajočih kolen, pripravljeni priznati grehe, ki jih niso storili, in upognjenih tlakov z rokami na prsih navdušenom ponavljati pod udarci: «Hvala ti, gospod! Tako je, kakor misliš ti!» Zdi se mi, morda pa se motim, toda zdi se mi, da takšno mazo-histično zadovoljstvo človeku sploh ne pristoji, nam pa je vse-kakor popolnoma tuje.

In vendar... Kar nekam zdi se mi, da so v Jugoslaviji izginili ljudje tega jobovskega kova, ki tudi v nesreči boga hvalijo. Morda so bili kdaj, a zdaj jih ni. Izginili so bili bratci klečajočih kolen, pripravljeni priznati grehe, ki jih niso storili, in upognjenih tlakov z rokami na prsih navdušenom ponavljati pod udarci: «Hvala ti, gospod! Tako je, kakor misliš ti!» Zdi se mi, morda pa se motim, toda zdi se mi, da takšno mazo-histično zadovoljstvo človeku sploh ne pristoji, nam pa je vse-kakor popolnoma tuje.

In vendar... Kar nekam zdi se mi, da so v Jugoslaviji izginili ljudje tega jobovskega kova, ki tudi v nesreči boga hvalijo. Morda so bili kdaj, a zdaj jih ni. Izginili so bili bratci klečajočih kolen, pripravljeni priznati grehe, ki jih niso storili, in upognjenih tlakov z rokami na prsih navdušenom ponavljati pod udarci: «Hvala ti, gospod! Tako je, kakor misliš ti!» Zdi se mi, morda pa se motim, toda zdi se mi, da takšno mazo-histično zadovoljstvo človeku sploh ne pristoji, nam pa je vse-kakor popolnoma tuje.

In vendar... Kar nekam zdi se mi, da so v Jugoslaviji izginili ljudje tega jobovskega kova, ki tudi v nesreči boga hvalijo. Morda so bili kdaj, a zdaj jih ni. Izginili so bili bratci klečajočih kolen, pripravljeni priznati grehe, ki jih niso storili, in upognjenih tlakov z rokami na prsih navdušenom ponavljati pod udarci: «Hvala ti, gospod! Tako je, kakor misliš ti!» Zdi se mi, morda pa se motim, toda zdi se mi, da takšno mazo-histično zadovoljstvo človeku sploh ne pristoji, nam pa je vse-kakor popolnoma tuje.

In vendar... Kar nekam zdi se mi, da so v Jugoslaviji izginili ljudje tega jobovskega kova, ki tudi v nesreči boga hvalijo. Morda so bili kdaj, a zdaj jih ni. Izginili so bili bratci klečajočih kolen, pripravljeni priznati grehe, ki jih niso storili, in upognjenih tlakov z rokami na prsih navdušenom ponavljati pod udarci: «Hvala ti, gospod! Tako je, kakor misliš ti!» Zdi se mi, morda pa se motim, toda zdi se mi, da takšno mazo-histično zadovoljstvo človeku sploh ne pristoji, nam pa je vse-kakor popolnoma tuje.

In vendar... Kar nekam zdi se mi, da so v Jugoslaviji izginili ljudje tega jobovskega kova, ki tudi v nesreči boga hvalijo. Morda so bili kdaj, a zdaj jih ni. Izginili so bili bratci klečajočih kolen, pripravljeni priznati grehe, ki jih niso storili, in upognjenih tlakov z rokami na prsih navdušenom ponavljati pod udarci: «Hvala ti, gospod! Tako je, kakor misliš ti!» Zdi se mi, morda pa se motim, toda zdi se mi, da takšno mazo-histično zadovoljstvo človeku sploh ne pristoji, nam pa je vse-kakor popolnoma tuje.

In vendar... Kar nekam zdi se mi, da so v Jugoslaviji izginili ljudje tega jobovskega kova, ki tudi v nesreči boga hvalijo. Morda so bili kdaj, a zdaj jih ni. Izginili so bili bratci klečajočih kolen, pripravljeni priznati grehe, ki jih niso storili, in upognjenih tlakov z rokami na prsih navdušenom ponavljati pod udarci: «Hvala ti, gospod! Tako je, kakor misliš ti!» Zdi se mi, morda pa se motim, toda zdi se mi, da takšno mazo-histično zadovoljstvo človeku sploh ne pristoji, nam pa je vse-kakor popolnoma tuje.

In vendar... Kar nekam zdi se mi, da so v Jugoslaviji izginili ljudje tega jobovskega kova, ki tudi v nesreči boga hvalijo. Morda so bili kdaj, a zdaj jih ni. Izginili so bili bratci klečajočih kolen, pripravljeni priznati grehe, ki jih niso storili, in upognjenih tlakov z rokami na prsih navdušenom ponavljati pod udarci: «Hvala ti, gospod! Tako je, kakor misliš ti!» Zdi se mi, morda pa se motim, toda zdi se mi, da takšno mazo-histično zadovoljstvo človeku sploh ne pristoji, nam pa je vse-kakor popolnoma tuje.

In vendar... Kar nekam zdi se mi, da so v Jugoslaviji izginili ljudje tega jobovskega kova, ki tudi v nesreči boga hvalijo. Morda so bili kdaj, a zdaj jih ni. Izginili so bili bratci klečajočih kolen, pripravljeni priznati grehe, ki jih niso storili, in upognjenih tlakov z rokami na prsih navdušenom ponavljati pod udarci: «Hvala ti, gospod! Tako je, kakor misliš ti!» Zdi se mi, morda pa se motim, toda zdi se mi, da takšno mazo-histično zadovoljstvo človeku sploh ne pristoji, nam pa je vse-kakor popolnoma tuje.

In vendar... Kar nekam zdi se mi, da so v Jugoslaviji izginili ljudje tega jobovskega kova, ki tudi v nesreči boga hvalijo. Morda so bili kdaj, a zdaj jih ni. Izginili so bili bratci klečajočih kolen, pripravljeni priznati grehe, ki jih niso storili, in upognjenih tlakov z rokami na prsih navdušenom ponavljati pod udarci: «Hvala ti, gospod! Tako je, kakor misliš ti!» Zdi se mi, morda pa se motim, toda zdi se mi, da takšno mazo-histično zadovoljstvo človeku sploh ne pristoji, nam pa je vse-kakor popolnoma tuje.

In vendar... Kar nekam zdi se mi, da so v Jugoslaviji izginili ljudje tega jobovskega kova, ki tudi v nesreči boga hvalijo. Morda so bili kdaj, a zdaj jih ni. Izginili so bili bratci klečajočih kolen, pripravljeni priznati grehe, ki jih niso storili, in upognjenih tlakov z rokami na prsih navdušenom ponavljati pod udarci: «Hvala ti, gospod! Tako je, kakor misliš ti!» Zdi se mi, morda pa se motim, toda zdi se mi, da takšno mazo-histično zadovoljstvo človeku sploh ne pristoji, nam pa je vse-kakor popolnoma tuje.

In vendar... Kar nekam zdi se mi, da so v Jugoslaviji izginili ljudje tega jobovskega kova, ki tudi v nesreči boga hvalijo. Morda so bili kdaj, a zdaj jih ni. Izginili so bili bratci klečajočih kolen, pripravljeni priznati grehe, ki jih niso storili, in upognjenih tlakov z rokami na prsih navdušenom ponavljati pod udarci: «Hvala ti, gospod! Tako je, kakor misliš ti!» Zdi se mi, morda pa se motim, toda zdi se mi, da takšno mazo-histično zadovoljstvo človeku sploh ne pristoji, nam pa je vse-kakor popolnoma tuje.

In vendar... Kar nekam zdi se mi, da so v Jugoslaviji izginili ljudje tega jobovskega kova, ki tudi v nesreči boga hvalijo. Morda so bili kdaj, a zdaj jih ni. Izginili so bili bratci klečajočih kolen, pripravljeni priznati grehe, ki jih niso storili, in upognjenih tlakov z rokami na prsih navdušenom ponavljati pod udarci: «Hvala ti, gospod! Tako je, kakor misliš ti!» Zdi se mi, morda pa se motim, toda zdi se mi, da takšno mazo-histično zadovoljstvo človeku sploh ne pristoji, nam pa je vse-kakor popolnoma tuje.

In vendar... Kar nekam zdi se mi, da so v Jugoslaviji izginili ljudje tega jobovskega kova, ki tudi v nesreči boga hvalijo. Morda so bili kdaj, a zdaj jih ni. Izginili so bili bratci klečajočih kolen, pripravljeni priznati grehe, ki jih niso storili, in upognjenih tlakov z rokami na prsih navdušenom ponavljati pod udarci: «Hvala ti, gospod! Tako je, kakor misliš ti!» Zdi se mi, morda pa se motim, toda zdi se mi, da takšno mazo-histično zadovoljstvo človeku sploh ne pristoji, nam pa je vse-kakor popolnoma tuje.

In vendar... Kar nekam zdi se mi, da so v Jugoslaviji izginili ljudje tega jobovskega kova, ki tudi v nesreči boga hvalijo. Morda so bili kdaj, a zdaj jih ni. Izginili so bili bratci klečajočih kolen, pripravljeni priznati grehe, ki jih niso storili, in upognjenih tlakov z rokami na prsih navdušenom ponavljati pod udarci: «Hvala ti, gospod! Tako je, kakor misliš ti!» Zdi se mi, morda pa se motim, toda zdi se mi, da takšno mazo-histično zadovoljstvo človeku sploh ne pristoji, nam pa je vse-kakor popolnoma tuje.

In vendar... Kar nekam zdi se mi, da so v Jugoslaviji izginili ljudje tega jobovskega kova, ki tudi v nesreči boga hvalijo. Morda so bili kdaj, a zdaj jih ni. Izginili so bili bratci klečajočih kolen, pripravljeni priznati grehe, ki jih niso storili, in upognjenih tlakov z rokami na prsih navdušenom ponavljati pod udarci: «Hvala ti, gospod! Tako je, kakor misliš ti!» Zdi se mi, morda pa se motim, toda zdi se mi, da takšno mazo-histično zadovoljstvo človeku sploh ne pristoji, nam pa je vse-kakor popolnoma tuje.

In vendar... Kar nekam zdi se mi, da so v Jugoslaviji izginili ljudje tega jobovskega kova, ki tudi v nesreči boga hvalijo. Morda so bili kdaj, a zdaj jih ni. Izginili so bili bratci klečajočih kolen, pripravljeni priznati grehe, ki jih niso storili, in upognjenih tlakov z rokami na prsih navdušenom ponavljati pod udarci: «Hvala ti, gospod! Tako je, kakor misliš ti!» Zdi se mi, morda pa se motim, toda zdi se mi, da takšno mazo-histično zadovoljstvo človeku sploh ne pristoji, nam pa je vse-kakor popolnoma tuje.

In vendar... Kar nekam zdi se mi, da so v Jugoslaviji izginili ljudje tega jobovskega kova, ki tudi v nesreči boga hvalijo. Morda so bili kdaj, a zdaj jih ni. Izginili so bili bratci klečajočih kolen, pripravljeni priznati grehe, ki jih niso storili, in upognjenih tlakov z rokami na prsih navdušenom ponavljati pod udarci: «Hvala ti, gospod! Tako je, kakor misliš ti!» Zdi se mi, morda pa se motim, toda zdi se mi, da takšno mazo-histično zadovoljstvo človeku sploh ne pristoji, nam pa je vse-kakor popolnoma tuje.

In vendar... Kar nekam zdi se mi, da so v Jugoslaviji izginili ljudje tega jobovskega kova, ki tudi v nesreči boga hvalijo. Morda so bili kdaj, a zdaj jih ni. Izginili so bili bratci klečajočih kolen, pripravljeni priznati grehe, ki jih niso storili, in upognjenih tlakov z rokami na prsih navdušenom ponavljati pod udarci: «Hvala ti, gospod! Tako je, kakor misliš ti!» Zdi se mi, morda pa se motim, toda zdi se mi, da takšno mazo-histično zadovoljstvo človeku sploh ne pristoji, nam pa je vse-kakor popolnoma tuje.

In vendar... Kar nekam zdi se mi, da so v Jugoslaviji izginili ljudje tega jobovskega kova, ki tudi v nesreči boga hvalijo. Morda so bili kdaj, a zdaj jih ni. Izginili so bili bratci klečajočih kolen, pripravljeni priznati grehe, ki jih niso storili, in upognjenih tlakov z rokami na prsih navdušenom ponavljati pod udarci: «Hvala ti, gospod! Tako je, kakor misliš ti!» Zdi se mi, morda pa se motim, toda zdi se mi, da takšno mazo-histično zadovoljstvo človeku sploh ne pristoji, nam pa je vse-kakor popolnoma tuje.

In vendar... Kar nekam zdi se mi, da so v Jugoslaviji izginili ljudje tega jobovskega kova, ki tudi v nesreči boga hvalijo. Morda so bili kdaj, a zdaj jih ni. Izginili so bili bratci klečajočih kolen, pripravljeni priznati grehe, ki jih niso storili, in upognjenih tlakov z rokami na prsih navdušenom ponavljati pod udarci: «Hvala ti, gospod! Tako je, kakor misliš ti!» Zdi se mi, morda pa se motim, toda zdi se mi, da takšno mazo-histično zadovoljstvo človeku sploh ne pristoji, nam pa je vse-kakor popolnoma tuje.

In vendar... Kar nekam zdi se mi, da so v Jugoslaviji izginili ljudje tega jobovskega kova, ki tudi v nesreči boga hvalijo. Morda so bili kdaj, a zdaj jih ni. Izginili so bili bratci klečajočih kolen, pripravljeni priznati grehe, ki jih niso storili, in upognjenih tlakov z rokami na prsih navdušenom ponavljati pod udarci: «Hvala ti, gospod! Tako je, kakor misliš ti!» Zdi se mi, morda pa se motim, toda zdi se mi, da takšno mazo-histično zadovoljstvo človeku sploh ne pristoji, nam pa je vse-kakor popolnoma tuje.

In vendar... Kar nekam zdi se mi, da so v Jugoslaviji izginili ljudje tega jobovskega kova, ki tudi v nesreči boga hvalijo. Morda so bili kdaj, a zdaj jih ni. Izginili so bili bratci klečajočih kolen, pripravljeni priznati grehe, ki jih niso storili, in upognjenih tlakov z rokami na prsih navdušenom ponavljati pod udarci: «Hvala ti, gospod! Tako je, kakor misliš ti!» Zdi se mi, morda pa se motim, toda zdi se mi, da takšno mazo-histično zadovoljstvo človeku sploh ne pristoji, nam pa je vse-kakor popolnoma tuje.

In vendar... Kar nekam zdi se mi, da so v Jugoslaviji izginili ljudje tega jobovskega kova, ki tudi v nesreči boga hvalijo. Morda so bili kdaj, a zdaj jih ni. Izginili so bili bratci klečajočih kolen, pripravljeni priznati grehe, ki jih niso storili, in upognjenih tlakov z rokami na prsih navdušenom ponavljati pod udarci: «Hvala ti, gospod! Tako je, kakor misliš ti!» Zdi se mi, morda pa se motim, toda zdi se mi, da takšno mazo-histično zadovoljstvo človeku sploh ne pristoji, nam pa je vse-kakor popolnoma tuje.

In vendar... Kar nekam zdi se mi, da so v Jugoslaviji izginili ljudje tega jobovskega kova, ki tudi v nesreči boga hvalijo. Morda so bili kdaj, a zdaj jih ni. Izginili so bili bratci klečajočih kolen, pripravljeni priznati grehe, ki jih niso storili, in upognjenih tlakov z rokami na prsih navdušenom ponavljati pod udarci: «Hvala ti, gospod! Tako je, kakor misliš ti!» Zdi se mi, morda pa se motim, toda zdi se mi, da takšno mazo-histično zadovoljstvo človeku sploh ne pristoji, nam pa je vse-kakor popolnoma tuje.

In vendar... Kar nekam zdi se mi, da so v Jugoslaviji izginili ljudje tega jobovskega kova, ki tudi v nesreči boga hvalijo. Morda so bili kdaj, a zdaj jih ni. Izginili so bili bratci klečajočih kolen, pripravljeni priznati grehe, ki jih niso storili, in upognjenih tlakov z rokami na prsih navdušenom ponavljati pod udarci: «Hvala ti, gospod! Tako je, kakor misliš ti!» Zdi se mi, morda pa se motim, toda zdi se mi, da takšno mazo-histično zadovoljstvo človeku sploh ne pristoji, nam pa je vse-kakor popolnoma tuje.

In vendar... Kar nekam zdi se mi, da so v Jugoslaviji izginili ljudje tega jobovskega kova, ki tudi v nesreči boga hvalijo. Morda so bili kdaj, a zdaj jih ni. Izginili so bili bratci klečajočih kolen, pripravljeni priznati grehe, ki jih niso storili, in upognjenih tlakov z rokami na prsih navdušenom ponavljati pod udarci: «Hvala ti, gospod! Tako je, kakor misliš ti!» Zdi se mi, morda pa se motim, toda zdi se mi, da takšno mazo-histično zadovoljstvo človeku sploh ne pristoji, nam pa je vse-kakor popolnoma tuje.

govo pravilno tolmačenje kot svobodne in zavestno disciplinirane skupnosti, v kateri je vsak narod enakovreden, kar pomeni, da je tudi pripravljen vskladiti svoje posebne interese s skupnimi.

Tudi če bi Informburo zaradi nezaupanja v prepričljivost svojih argumentov ne bil sklenil spravi nas na kolena z gospodarskimi sankcijami in s tem, da nam po pogodbi niso bile dobavljene instalacije in stroji, kar naj bi po njihovem mnenju ogrozilo uresničitev našega «avanturističnega» plana in s tem tudi «nacionalističnega duha», ki veje iz naše vtrajnosti, da ga bomo izpolnili, tudi tedaj bi bilo na podlagi čisto teoretične diskusije pravilno stališče «titovske klike» stališče vseh delovnih ljudi naše dežele, ki si tudi odnosov med suverenimi socialističnimi državami ne morejo več misliti drugače nego enakopravne in izredne tovariške odnose, kakršne imamo v naši FLRJ med nacionalnimi republikami. To bi bilo stališče, ki logično izvirja iz resničnih izkušenj Titovega nauka o bratstvu in enotnosti. To pa zopet pomeni, preneseno na naše sodobne pogoje, iz izkušenj Stalinov rešitve nacionalnega vprašanja.

* Jugoslovanski delovni ljudje so nerazdružljivi povezani s partijo

Če hočete, to ni nič novega. Je pa pravilno. In zato smo mi pisatelji brez izjeme — ti-tovci.

Ali je potrebno reči, da smo to po svojem svobodnem prepričanju? Ničesar nam ni obšel ne verige na vrat, ne natakanih nagobnik na usta. Saj bi ju nam tudi ne mogel. Pa tudi storiti tega ni hotel. Naši pisatelji so v času monarhističnega diktature pogumno govorili resnico svesti si, da bodo že jutri aretirani, pretepeni in obsojeni. Naši pisatelji so že tedaj prepričani odhajali na red gestapovsko okupacijo na prisilno delo, gonili so jih na morišča. Toda resnici se niso odrekli in se ji ne bodo nikoli odrekli. Najmanj zdaj.

Ali mislijo tudi, ki brbljajo o nekakšnem vseski izmišljenem terorju «Rankovićevih jančarjev», da bi bili naši pisatelji zdaj manj hrabri, kakor so bili enkrat, tudi če bi bil ta nekakšen «turski teror», ki ga ni? Saj se niso odločili za «režimo» in rezniško petolizniško uslužnost. Naši pisatelji stoji za svojim CK iz prepričanja in zavesti. In to so tudi izrazili. Gre za ljubezen, gre za enotnost.

Avtorji bolgarske resolucije so v zmoči, ko pravijo «tisti jugoslovanski književniki».

Takih, ki bi vsaj v tem strinjali s bolgarskimi avtorji, pri nas ni. Jugoslovanski pisatelji s kleveletami ni moglo ločiti od ljudstva in partije. Pa tudi ne s posvami ne z žalitvami, ki ne pojasnjujejo, ne dokazujejo in ne prepričujejo. Pa tudi ne s artlerijsko samovoljno citatov, ki v jugoslovanski stvarnosti nimajo rime. Najmanj pa z grožnjami, da nas bodo z vojno «na literarni fronti razkrinkali in demaskirali kot izdajalce».

Kar naj poskusijo. Le da se v tako vojno ne gre brez orožja dokazov. Dokazov da ni. Niti indicij ni. Celotno zvočno zanje ni. Celotno najmanjših nagibov ni, na podlagi katerih naj bi iskali indicije, s katerimi bi mogli najti morebitne dokaze. Pa tudi tedaj, ker ni nobene podlage. Ni tiste, da bi bilo. Ni izdajstva. Vsaj z naše jugoslovanske strani ga ni.

Toda tisto, kar je pri nas in ob kar se bi končno razbila vsa ta avanturistična gonja — to je naša enotnost. Enotnost ni le nevtoralno dejstvo, marveč je tudi eden izmed neovrgljivih dokazov, ki govorijo, kdo smo in kam gremo. Jugoslovanski delovni ljudje, ki so kljub oviram uspešno zaključili prvo četletje tretjega leta petletke, so nerazdružljivo povezani s partijo, ki je bolj monolitna kakor kdaj koli. Ze pred začetkom oborožene bor-

be naših narodov, zlasti pa od julija 1941 tja do znamenitega konca narodnosvobodilne vojne in ljudske revolucije, pa tudi pozneje, v obdobju obnove in zdaj v dobi graditve, so se kovali in skovale globoke, krvne, komunistične čvrste vezi med CK in ljudstvom te dežele. To so zdaj že stare vezi, preverjene se v času, ko se je namesto «titovska klika», govorilo «partisanenbanden». To so tiste v borbi nastale in v graditvi prekaljene vezi, za vedno vlitve in neuničljive celote jugoslovanskih ljudi, ki se v borbi za srečnejše socialistično življenje ne bodo ustavili niti pred pričakovanimi odpori razbite buržoazije v mestu in na vasi, vstvišči prazne kombinacije imperialistične neinteligence, pa tudi ne pred neprilicami in težavami, ki nam jih delajo vlade in komunistične partije dežel, ki imajo kljub vsemu pred očmi iste ideale kakor mi.

Ce pa ta enotnost ni nekakšen naš jugoslovanski izum, je važno, da jo poudarimo. Ta enotnost se namreč pojavlja samo v deželah, ki so vrgle oblast kapitalistov in kjer ljudstvo, ki je prevzelo oblast in krepko prišlo gorjačo za konec, preko svoje komunistične partije ustvarja vse potrebne pogoje za to enotnost. ZS SR je kot klasično in prvo uresničeno take enotnosti od leta 1917 nosilec ne le novega, globokejšega načina življenja, marveč od takrat tudi edina možna oblika srečnega in ustvarjalnega življenja. V nasprotju z razdružujočim, barbariziranim, zatiralskim in izkoriščalskim značajem imperializma je ZSSR združujoča sila socializma, saj enotnosti intereso delovnih ljudi.

To enotnost uresničijo pri nas politična linija centralnega komiteja KPJ, ki vodi delavski razred, revne in srednje kmetje, našo inteligenco in naše umetnike v smeri socializma. Vsi ti predstavljajo enotno voljo, sposobno izpolniti to nalogo.

In zato zvene kaj malo inteligentno in popolnoma nemarkistično vse bajke in govornice demagogičnih kričavev Informburoja o malostevilnosti «titovske klike». Jugoslavija ima 16 milijonov prebivalcev. To je morda malo. Toda «titovska klika» je prav tako malostevilna kakor Jugoslavija. To pa ni malo, kar gre za tisto, za kar gre. Napadne Vargove sheme o kapitalističnem značaju gospodarstva ljudskih demokracij ne bodo mogle nikogar opravičiti: niti za iluzije, da bi se z gonjo in pritiskom vodstva partije, ločilo od partijskih in ljudskih množic, niti za škodljivše zablode, ki se zrcalijo v teh iluzijah, niti za velike napake, ki nastajajo na podlagi njih, niti za kalno vodo, ki jo povzročajo in v kateri lahko ribarijo samo sovražniški socializma.

Naj končno store, kar jim drago.

Pri nas pa bodo pisatelji pisali o ljudeh, ki grade socializem pod vodstvom slavne Komunistične partije Jugoslavije s tovarškim Titom na čelu.

OSKAR DAVICO.

Skodo, ki jo je povzročil godalni orkester pod Judinovo taktirko, bi lahko, če preidemo s socialistične platforme na steklarstvo, primerjali edino z opustošenjem, ki bi ga povzročil slon v trgovini, kjer prodajajo porcelan. Tudi to trgovino v Jugoslaviji ni. Mar niso prav nedavne aretacije v Bolgariji dokazale, da najbolj krivični in najbolj temperamentni oprede protivjugoslovanske gonje niso dobri komunisti, marveč izmešci in špijoni in imperialistični službi? Mar ni to vzrok, ki mora napotiti avtorje letošnjemu obnemu zboru Zveze bolgarskih pisateljev predložene resolucije, da se zamislijo in vsekakor spravijo že pripravljena nalivna peresa v notranji žep svojih suknjčev? Mar niso te aretacije dobra pobuda, da se ozro po svoji vesti in da jo dobro pometo, preden zaješajo nekakšne ohromele Rosinane in jo mahnejo na nekakšna «razkrinkavanja» in «demaskiranja», ki pač ne bi bila viteška.

Resolucija, ki so jo predlagali, vsebuje raznih šeste še štirinajst točk. V njih se pletirja za socialistični idealizem, za poglobitev stikov med bolgarsko in sovjet-

ske književnostjo. A to je dobro. Od velike sovjetske literature se je treba učiti in uče se vsi napredni pisatelji širom po svetu. Ne smeli pa bi pozabiti, da je prvi in najvišji estetski nauk, ki ga daje ta literatura, nauk o negovanju revolucionarne resnice. To je nauk Gorkgea in Majakovskega. Prepričan sem da se tudi avtorji bolgarske revolucije sami tega zavedajo.

Ti so izdajalci?

Toda kako so mogli v tem primeru napisati laž? Kako so mogli reči, da so jugoslovanski pisatelji izdajalci? Mar so izdajalci pisatelji, ki med svojo okupacijo niso napisali nobene vrstice, pisatelji, ki so s dostojanstvom odklanjali sleherni sodelovanje v tisku, ki ga je sovražnik toleriral, ki so trpeli po ječah, sodelovali v oboroženi borbi in ki nosijo ponosno spomenico — emblem partiznosti in patriotizma, pa tudi pravega internacionalizma, prave ljubezni in zvestobe do ZSSR? Mar so izdajalci pisatelji, ki so trpeli po taboriških in ki so imeli roke zvezane z žico, ko so jih gnali na morišče? Mar so izdajalci pisatelji, ki so padli s puško v roki? Cesarec, Petrica, Kersovan, Masleša, Djurdje Jovanović, Goran, Kajuh, Kikić, Racin, mar niso ostali zvesti vašemu narodu in borbenim tradicijam naše realistične književnosti, se živeji jugoslovanski pisatelji, stari in mladi, ki častno nadaljujejo borbo za mir kot sestavi del borbe za bratstvo med narodi, za socializem? Mar so izdajalci naši pisatelji, ki si prizadevajo, da bi ustvarili umetnost, jugoslovansko po obliki in socialistično po vsebini, ki so razumeli, da je naloga umetnosti, da za vedno napravi žive nesmrtnosti like Titove dobe graditve socializma v Jugoslaviji?

Naj torej avtorji bolgarske resolucije čimprej raztrgajo svoje listke z lažnimi besedami. Ljudje, ki naj kot pisatelji predstavljajo vest svoje dežele, morajo govoriti samo resnico, čisto resnico. Ali pa naj molče. Če jih Jugoslavija zanima, naj pridejo k nam. Prepričali se bodo, da so dejstva na naši strani in da niso nič manj žilava, kakor je volja naših komunistov in frontovcev, ki vedrega čela korakajo v srečno bodočnost skupaj v miroljubnim in socialističnim svetom in tudi z vami, bolgarskimi tovaršaji, pa če to hočete ali ne. Toda naša pot je napornejša in bolj strma. kakor je pot kogar koli, in sicer zaradi vsega, kar je kot devetmesečna gonja nastalo na liniji protivjugoslovanske politike. Nič ti ne sme potiti ne bomo nikoli stopili.

Bolgarski avtorji resolucije pa naj svoje tomahavke in vse drugo porabijo za razkrinkavanje resničnih izdajalcev in špijонов tipa Trajce Kostova. Saj jih je dovolj povzročilo, kjer se obrekuje. Ali pa...

Naj končno store, kar jim drago.

Pri nas pa bodo pisatelji pisali o ljudeh, ki grade socializem pod vodstvom slavne Komunistične partije Jugoslavije s tovarškim Titom na čelu.

OSKAR DAVICO.

Skodo, ki jo je povzročil godalni orkester pod Judinovo taktirko, bi lahko, če preidemo s socialistične platforme na steklarstvo, primerjali edino z opustošenjem, ki bi ga povzročil slon v trgovini, kjer prodajajo porcelan. Tudi to trgovino v Jugoslaviji ni. Mar niso prav nedavne aretacije v Bolgariji dokazale, da najbolj krivični in najbolj temperamentni oprede protivjugoslovanske gonje niso dobri komunisti, marveč izmešci in špijoni in imperialistični službi? Mar ni to vzrok, ki mora napotiti avtorje letošnjemu obnemu zboru Zveze bolgarskih pisateljev predložene resolucije, da se zamislijo in vsekakor spravijo že pripravljena nalivna peresa v notranji žep svojih suknjčev? Mar niso te aretacije dobra pobuda, da se ozro po svoji vesti in da jo dobro pometo, preden zaješajo nekakšne ohromele Rosinane in jo mahnejo na nekakšna «razkrinkavanja» in «demaskiranja», ki pač ne bi bila viteška.

Resolucija, ki so jo predlagali, vsebuje raznih šeste še štirinajst točk. V njih se pletirja za socialistični idealizem, za poglobitev stikov med bolgarsko in sovjet-

TRŽAŠKI DELAVCI V MARTULKU.

proračun in ni nakazala specialnih vojnih kreditov? Kako bi ne upoštevali tega, da je Sovjetska zveza odkrito objavila v glavnih potezah svoj gospodarski načrt za 15 do 20 let naprej in za 5 let naprej v vseh področnostih?

Vodilni krogi Zdrženih držav dobro vedo, da vlada sedaj svojeto